

Скарбничка

Порожній пиріжок

Артур Максвелл

- АНГЕЛЫ-ВСАДНИКИ 2
- ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
- ГОЛУБ І ГОРЛИЦЯ 6
- НЕ БІЙСЯ 7
- СКРОМНОЕ СЕРДЦЕ 8
- ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9
- ВАННІЕ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ 9
- НАУКОВІ ЦІКАВИНКИ 10

Роберт мав дуже погану звичку. Він завжди вибирав для себе все найбільше та найкраще. Його брати Чарлі й Тед вигадували йому за це різні прізвиська, проте нічого не допомагало. Мамі було соромно за сина, особливо в гостях, тому вона вирішила порадитися зі своєю сестрою, що проживала на сусідній вулиці.

За декілька днів хлопчики із захопленням дізналися, що тітонька запрошує їх на обід. Пам'ятаючи радість і задоволення, які їм принесли такі візити, діти з нетерпінням очікували цього дня. Нарешті омріяний день настав. Надійшов час обіду, якого з нетерпінням чекав Роберт. На столі було дуже багато смачних страв.

«Ух ти! Якби я міг бенкетувати тут сам!» – подумав він. Розглянувши все, хлопчик вирішив, що він вибере, коли страви подадуть ближче.

Усі гості зайняли свої місця за столом, і обід розпочався. Роберт подивився на тарілку з пиріжками. Цілий пиріжок на кожного! Він хотів, щоб йому дістався найбільший пиріжок. Чи встигне він його вчасно схопити?

По колу пустили тарілку з пиріжками. Чарлі й Тед вибрали маленькі й надломали їх. Яка

чудова начинка! Надійшла черга Роберта. Найбільший пиріжок і досі лежав на тарілці, і, звісно, Роберт із радістю вибрав його. Але яке розчарування спіткало його! Щойно хлопчик розламав пиріжок, той одразу ж осів. Пиріжок був порожнім! Бідолашний Роберт! На очі йому навернулися сльози, проте, здавалося, ніхто не помітив, що трапилося. Він розчаровано мовчки з'їв шкуринку.

Услід за пиріжками по колу пустили тістечка. Цього разу Роберт сміливо вибрав найбільше з них, адже тістечка були без начинки. Проте і з ними було щось не те. Зовні тістечко мало звичайний вигляд, але всередині було таким гірким!

«У чому річ?» – не міг зрозуміти Роберт. Тітонька завжди смачно готувала. І до того ж, здавалося, у решти все було добре. Але він не наважився нічого сказати, оскільки боявся, що з нього сміятимуться. Здавалося, ніхто не помітив нещастя Роберта й не запропонував йому натомість нічого. Усі справді насолоджувалися обідом.

Після тістечок подали шоколад. Цього разу Роберт був у відчаї.

«Я повинен надолужити втрачене й тому візьму он ті два великих

шматки», – подумав він і взяв з тарілки два найбільші шматки.

«Фу! – подумки простогнав Роберт, спалахнувши від розчарування. – Який жакхливий смак!»

Насилу проковтнувши один шматок, він спробував заїсти його іншим, але той виявився ще гіршим.

Дорогою додому Чарлі нагадав Роберту про чудовий обід.

– Чудовий? – здивувався Роберт.

– Мені здалося, ти залишився незадоволеним, – відповів Чарлі. – Ти мав такий нещасний вигляд! Що трапилося?

– Що трапилося?! – перепитав Роберт. – Та все, що я брав, було жакхливим, хоч щоразу я вибирав найкраще.

– А може, у цьому й причина, Роберте? – спокійно зауважив Чарлі. – Я думаю, на твоєму місці наступного разу я б залишив усе найбільше та найкраще комусь іншому.

Цієї ночі Роберт довго не міг заснути з двох причин: по-перше, через біль у шлунку, а по-друге, через слова Чарлі. Добре все обміркувавши, він нарешті вирішив, що найкращим рішенням для нього буде дотримуватися надалі поради Чарлі.

– Дождик, дождик, другом будь,
Перестань, не порти путь.
– Не могу. Моя задача –
Всё полить. Я время трачу
Не напрасно! Повелел
Мне Творец так много дел.
Я земле родимой нужен,
Не беда, что всюду лужи.
Одевай-ка сапоги
Да по лужицам беги!
Будет лучше настроенье,
И забудешь огорченье.
Я послушался, вернулся,
В сапоги переобулся
И – на улицу опять,
По всем лужицам гулять.
В школу стал веселым путь,
Не жалею я ничуть
О том, что дождик шел со мной,
Мой дружище озорной!

Ольга Бокова

ЧУЖІ ПОМИЛКИ

3

ДОБРОЕ СЕРДЦЕ

5

ПОРЯТУНОК У МОРІ

8

АНГЕЛЫ-ВСАДНИКИ

Хелен Ли Робинсон

— Я думаю, мы должны остаться в этом селе на ночь, — сказала Эмма. — Я не хочу возвращаться в темноте с этой сумкой.

Она несла тяжелую сумку — сумку с оплатой за книги, которые девушки продали в тот день. Эмма начала продавать книги, зарабатывая на учебу, когда ей было всего четырнадцать. Теперь она была опытной книгоношей.

— А я не хочу оставаться здесь, — заявила Ирен. — Я хочу спать в своей постели.

— Слишком опасно идти одним в темноте и с деньгами, — сказала Эмма.

— О, ты всегда такая осторожная! Я ничуть не боюсь.

— Разве ты не заметила, что какой-то мужчина следит за нами почти целый день? — спросила Эмма.

— Ты имеешь в виду того вежливого мужчину, который так заинтересовался нашей работой? О, да он просто дружелюбный.

Мужчина действительно был дружелюбным. «Но уж слишком дружелюбный», — подумала Эмма. Он спросил, сегодня ли девушки доставляют книги. В следующий раз встретил их и спросил, много ли денег они собрали. А затем даже предложил сопровождать девушек обратно в деревню, где они остановились. Почему он так часто встречается им? Эмма задумалась. Может быть, Ирен права. Такой вежливый, хорошо одетый джентльмен, как он, конечно же, не может быть вором. Никто не хочет показаться трусом или быть осмеянным, поэтому Эмма сдалась, и две девушки вышли из села. Было очевидно, что тьма окутает их в течение нескольких минут, поскольку уже смеркалось.

Они проходили участок длинной прямой дороги, за которым следовал резкий поворот. Когда девушки повернули и их больше не могли заметить из деревни, они увидели мужчину верхом на коне, того самого, который так бес-

покоился об их благополучии.

— Отдайте мне сумку! — потребовал он.

— Спасибо, она не тяжелая, — спокойно ответила Эмма, притворяясь, будто не понимает, что их грабят.

— Это не шутка, — сердито сказал мужчина. — Давайте сумку!

Девушки знали, что не смогут побороть его, и к тому же увидели у него на поясе револьвер. Поэтому они отдали сумку без сопротивления. Эмма все еще пыталась быть вежливой.

— Сэр, все в городе знают, что вы честный человек. Я уверена, вы не отнимете у нас то, что мы заработали своим трудом.

Говоря это, она почувствовала досаду при мысли о потере 600 колонов, которых хватило бы для нее и Ирен, чтобы вернуться в академию. Как тяжело они работали эти три месяца, принимая заказы! Она вспомнила усталые ноги, головные боли, жаркое солнце, недоедание. Неужели все это было напрасно?

Вдруг появились двое красивых, хорошо вооруженных полицейских на лошадях.

— Вы те девушки, которые продают книги? — вежливо спросили они. — У вас проблемы?

— Да, — с облегчением вздохнули девушки, так как вор уже бросил их сумку на землю, пришпорил свою лошадь и помчался прочь.

С благодарностью Эмма подняла драгоценную сумку и оглянулась, чтобы поблагодарить всадников. Но их нигде не было видно! Однако девушки даже не услышали топота их коней по земле!

— Ирен, ты когда-нибудь прежде видела полицейских на лошадях в нашей стране?

— Нет, я никогда даже не слышала о них, не в нашей местности, по крайней мере.

Эмма окинула взглядом пустую дорогу и с благоговением сказала:

— Это были не полицейские. Это были ангелы!

ЗАГАДКИ

Пусты поля,
мокнет земля,
Дождь поливает,
когда это бывает?

(оцянасо)

Рыжий Егорка упал
на озерко.
Сам не утонул
и воды не
всколыхнул.

(осенний лист)

Лес разделся,
Неба просинь.
Это время года — ...

(янасо)

Осень в гости к нам
пришла
И с собою принесла...
Что? Скажите наугад!
Ну, конечно...

(пришлось)

Дни стали короче,
Длиннее стали ночи.
Кто скажет, кто знает,
Когда это бывает?

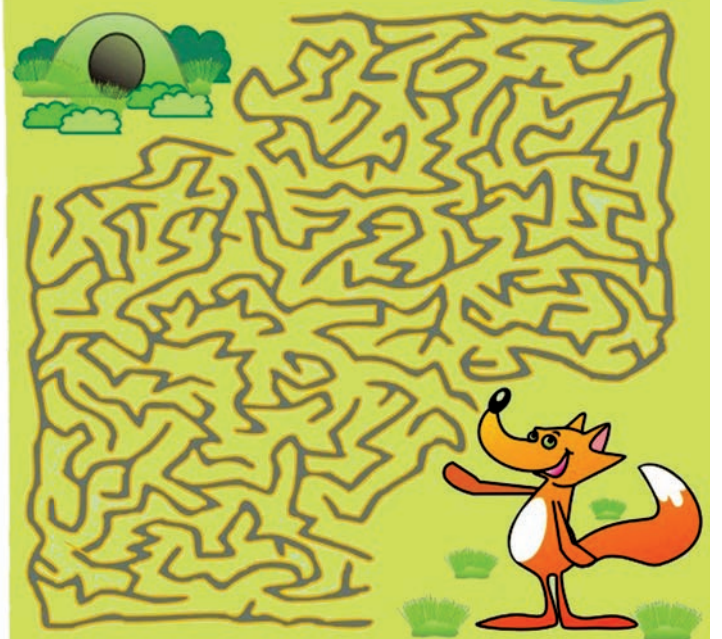
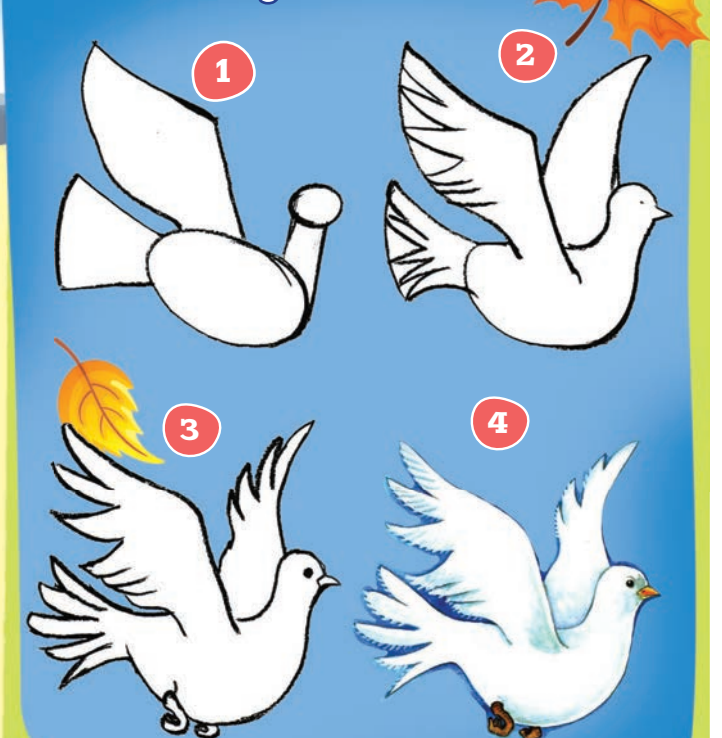
(оцянасо)

Летит, а не птица,
Воет, а не зверь.

(дзвон)

Пришла без красок
И без кисти
И перекрасила
Все листья.

(осень)

ДОПОМОЖИ ЛИСИЧЦІ
ДІСТАТИСЯ
НІРКИ-ДОМІВКИ.Учимся рисовать
голубя.

Гвинтик

У корпусі гігантського корабля був Гвинтик. Малесенький, він разом з іншими такими ж гвинтами, тримав два Стальних листи.

Під час подорожі Індійським океаном Гвинтик вирішив, що з нього досить, він більше не бажає жити в темряві й терпіти чорну невдячність (за всі ці роки ніхто не сказав йому «дякую» за те, що він робив).

Гвинтик роздратовано заявив:

— Вирішено, я йду геть!

— Якщо ти підеш, то підемо й ми! — сказали інші гвинтики.

І справді, як тільки маленький Гвинтик почав рухатися у своєму гнізді, інші гвинтики теж почали хитатися. З кожним ударом хвиль вони розхитувалися дедалі більше.

Цвяхи, які утримували обшивку судна, запротестували:

— Тоді і ми будемо змушені залишити свої місця.

— Заради всього святого, зупинися! — кричали Стальні листи Гвинтику. — Нам кінець, якщо ніхто не буде втримувати нас разом!

Намір маленького Гвинтика залишити своє місце за одну мить став відомий по всьому кораблю. Спрацьований Корпус, який до цього впевнено кидав виклик хвилям, почав загрозливо скрипіти й тремтіти.

Тоді інші деталі корабля — обшивка, шпангоути, осі, гвинти і навіть найменші гвинтики — почали благодати Гвинтика відмовитися від свого наміру:

— Якщо кожен із нас образиться й піде, корабель зруйнується і потоне. Тоді вже ніхто з нас не побачить Батьківщини.

Маленький Гвинтик, який раніше вважав себе малозначущим, відчув себе потрібним. Він несподівано для себе виявив, що відіграє значно важливішу роль, ніж йому здавалося. І повідомив усім, що залишається на своєму місці.

Помоги
попуаю

выбраться
из клетки.

Найди 7 отличий.

ПОДЕЛКА «МУДРАЯ СОВА»

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТСЯ:

• 10-12 старых компакт-дисков;
• большие ножницы, которыми легко можно будет

делать надрезы на дисках;
• клеевой пистолет либо клей «Момент»;
• карандаш;
• пищевая фольга;

• небольшой кусочек кожаной корочки коричневого и желтого цвета (можно заменить картоном или бархатной бумагой);
• черный маркер.

1. Берем 2 диска. Накладываем их друг на друга таким образом, чтобы не закрывались серединки. Фиксируем их с помощью клея.

2. По краям получившейся детали (напоминает перевернутую восьмерку) делаем частые надрезы. Старайтесь, чтобы надрезы были одинаковой длины - примерно 1,5-2 см.

3. Далее из желтого кожаного вырезаем 2 кружочка (важно, чтобы они совпадали по размеру с серединками дисков). Наклеиваем в середину кружки и черным маркером ставим точки (зрачки).

4. Из коричневой кожаной, картона или диска вырезаем 3 треугольника (2 уха и клюв) и 2 прямоугольника с закругленными углами (брови). Наклеиваем сверху.

5. Далее 2 диска складываем аналогично в форме восьмерки. Подкладываем со сдвигом вниз под получившуюся голову совы и приклеиваем.

6. Еще одну заготовку из двух дисков нарезаем по краям и приклеиваем снизу.

7. Сзади подклеиваем 3 диска, сложенных в треугольник: по сторонам становятся видны крылья, сверху - хохолок.

8. Теперь сделаем веточку, на которой будет сидеть сова. Карандаш плотно обернем пищевой фольгой и закрутим концы, чтобы фольга не раскрутилась.

9. Из дисков нарезаем несколько листочков. Посередине каждого листка острым концом ножниц выцарапываем прожилки.

10. На палочку наклеиваем листочки и крепим птицу. Готово!

ЧУЖИ ПОМИЛКИ

Ольга Бокова

— Раїсо Григорівно, а Кирилко не виконав домашнє завдання! І Віолетта теж! — вигукнув Михайлик тієї ж миті, коли вчителька зайшла до класу. Він не подумав про те, чи приємно буде чути його слова Кирилкові, Віолетті, решті учнів і вчительці також. Виявляється, вчинив він так тому, що витратив багато часу на виконання всіх домашніх завдань, тоді як Кирилко та Віолетта спокійно гуляли на подвір'ї.

— Це ж несправедливо! Нехай вчителька знає про це, — обурювався він у глибині душі.

Але Раїса Григорівна вже давно помітила позитивні й негативні риси своїх учнів. Її дуже засмучувала звичка Михайлика говорити про помилки своїх друзів. І, як часто буває в подібних ситуаціях, така людина своїх помилок

не помічає. Раїсі Григорівні хотілося допомогти хлопчику позбутися цього недоліку.

— Михайлику, давай ми зараз разом подивимось твій щоденник. Якщо там не виявиться жодного запису про те, що ти не виконав домашнього завдання, я дозволю тобі зробити такий запис у щоденниках Кирилка та Віолетти.

Михайлик почервонів і мовчки сів за парту. Йому не хотілося відкривати свій щоденник, адже саме вчора вчителька з малювання записала там схоже зауваження. Відтоді в Михайлика зникло будь-яке бажання контролювати інших.

Ісус ніколи не любив зауважувати помилки інших і виносити їх перед людьми на загальний огляд. Він прагнув допомагати кожній людині позбутися недоброго, щоб почати нове життя. Водночас Ісус робив

усе, щоб людина відчула Його любов.

Якщо вам колись захочеться розповісти людям про помилки ваших друзів, згадайте історію про Михайлика. Це правда, чужі помилки завжди краще видно, а свої дуже швидко забуваються. А ще можете згадати притчу Ісуса про заскалку й колоду. Одного разу Ісус своїм слухачам поставив таке запитання: «І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?» Звісно, колода в оці насправді ніколи не поміститься. Ісус мав на увазі: якщо ми звикли помічати чужі помилки, значить у нас самих їх чимало. Нам усім слід звернути увагу на себе й на свої помилки, спробувати змінитися самому. Тоді ми знатимемо, як допомогти іншим, якщо вони потребуватимуть нашої допомоги.

ЛИСТОПАД

Однажды один листочек увидел, как другие листья перелетают с места на место, и решил, что это очень весело. Листик решительно заявил дереву, на котором рос: «Я больше не нуждаюсь в твоём соке. Посмотри, какой я красивый! Я сам позабочусь о себе и хочу быть свободен, как и другие листья».

Лист оторвался от дерева и, порхая на ветру, полетел на землю. У него появилось много друзей, пока он кружил с места на место. Жизнь виделась в самых радужных красках.

Однажды листочек заметил, что его красивый цвет стал меняться и кое-где стали проступать коричневые пятна. Несколько дней спустя он стал

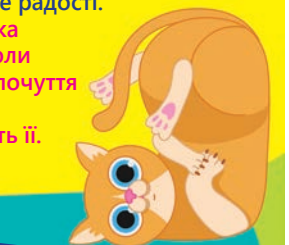
полностью коричневым, и жизнь больше не казалась ему такой увлекательной. Некоторые из его друзей уже умерли, и он сам чувствовал себя все хуже. Он больше не перелетал с места на место. Став совсем хрупким, он теперь лежал в куче вместе с другими листьями. Прошло немного времени, и листочек просто сожгли. Когда-то он отказался от животворного сока, предложенного деревом, а теперь было слишком поздно!

Герой нашей притчи думал, что быть свободным и делать, что хочешь, — это прекрасно, но оказалось, что все лишь временно и кончается гибелью в огне.

Порой молодые люди отвергают помощь своих родителей, учителей и наставников. Они считают себя достаточно взрослыми, чтобы действовать самостоятельно. Они воображают, что способны сами добиться успеха, но впоследствии оказывается, как мало мудрости в такой позиции, и лучший выход — возвратиться домой.

3 Підбери відповідний одяг для свого героя – виріж з картону плащик будь-якого кольору і не забудь про гудзики. **Готово!**

Автор: Рина ДОБРОЕ СЕРДЦЕ

У Никитки было очень много игрушек. Среди них были самые любимые: паровозик с железной дорогой, машинка с дистанционным управлением и огромный конструктор. Встав рано утром и не успев даже умыться и покушать, Никитка первым делом бежал к своим игрушкам. Мальчик любил играть сам, и ему не нравилось, когда с ним играл двухлетний братик Даня, который постоянно что-нибудь ломал. Никитка выбегал из комнаты с криками:

– Папа, скажи ему, пусть отдаст мою машинку!

Папа отвечал:

– Никитка, играйте вместе, тебе что – жалко машинки?

– Но Даня ее сломает!

– Никитка, это же просто игрушки. Все вещи ломаются... Покажи братику, как нужно осторожно играть машинкой, чтобы не сломать ее. Он еще маленький и не понимает.

– Я не хочу давать Дане свои игрушки! И почему вы его всегда любите больше? Пусть своими игрушками играет, а мои не трогает!

– Никитка, разве ты не знаешь, что Иисус хочет, чтобы у тебя было доброе сердечко и чтобы ты не жадничал?

В таких случаях мама, чтобы положить конец ссорам, часто звала всех на кухню пить чай. Но и на кухне Никитка говорил, что Даню любят больше, чем его: ему казалось, что Дане дали большое пирожное, а ему – маленькое. Когда Никитку кто-то угощал конфетами, он не любил ни с кем делиться.

Однажды вечером мама перед сном, как всегда, читала детям рассказ из детской Библии. В этот раз они слушали историю о том, как Иисус совершил чудо – накормил очень много людей, хотя у Него было всего две рыбки и пять хлебов. Мама спросила:

– Как вы думаете, было ли жалко поделиться своей едой мальчику, который отдал

Иисусу две рыбки и пять хлебов?

– Я не знаю, – ответил Никитка, – но он отдал рыбку и хлебушек Иисусу, это ведь Иисус, для Него ничего не жалко!

– Да, этот мальчик отдал всю свою еду Иисусу, но она нужна была в первую очередь людям, которые пришли послушать Иисуса! Когда мы чем-то делимся с другими – мы делимся этим с Самим Иисусом. Он очень любит, когда у нас доброе сердечко.

– И у меня доброе сердечко! – довольно улыбался Даня.

– У нас у всех должны быть добрые сердечки, поэтому мы сейчас помолимся, чтобы Иисус помог нам быть хорошими и послушными.

Все вместе помолились, и дети уснули.

Ночью снится Никитке сон, как будто он попал на необитаемый остров. Вокруг никого – только он и его любимые игрушки. Мальчик обрадовался – наконец-то никто не будет ему мешать играть! Но, поиграв по очереди всеми игрушками, ему надоело, да и проголодался он. И Никитка испугался, что навсегда останется на этом необитаемом острове. Он почувствовал, что уже очень скучает по папе и маме и даже по братику Дане. Никитка сел на песочек под пальмой и начал громко плакать.

Но что это? На горизонте появился корабль! Когда он подплыл, Никитка увидел, что капитан – это его младший братик Даня! И уже не такой маленький, как был, а вырос, пока Никитка на необитаемом острове с игрушками играл. Никитка обрадовался и закричал:

– Даня, я здесь! Забери меня с этого острова! Я хочу домой!

Даня ответил:

– У меня только одно место на корабле. Я могу взять или тебя, Никитка, или какую-то одну игрушку.

Никитка уже подумал, что Даня точно теперь не возьмет его, ведь он действительно не хотел играть с младшим братиком и отбирал у него свои игрушки. «Наверное, я больше никогда не увижу папу и маму», – подумал он и снова заплакал. Но Даня вдруг сказал:

– Игрушек у меня будет еще много, а тебя я люблю больше! Теперь мы всегда будем дружить! Поэтому я забираю тебя, Никитка, на корабль.

И поплыли они на красивом голубом корабле домой по океану, а все игрушки остались на острове...

Никитка проснулся утром и первый раз побежал не к своим игрушкам, а к маме с папой в комнату:

– Мама, папа, мне такой сон сегодня приснился! Сейчас расскажу!

– Хорошо, котенок, – ответила мама, – но давай сначала умоешься, почишишь зубки, а я пока Даню разбуджу, и пойдем вместе завтракать. Вот нам всем и расскажешь свой сон.

Никитка перед завтраком помогал накрывать маме на стол и сам положил Дане на тарелку самый большой и красивый сырник, щедро полив его сметанкой. Когда он рассказывал о необитаемом острове, то все смеялись, а Даня очень обрадовался, что теперь у него есть красивый большой корабль.

– А можно мы с Даней сейчас пойдем во двор играть? – спросил Никитка. – Я хочу покатать его на своем велосипеде.

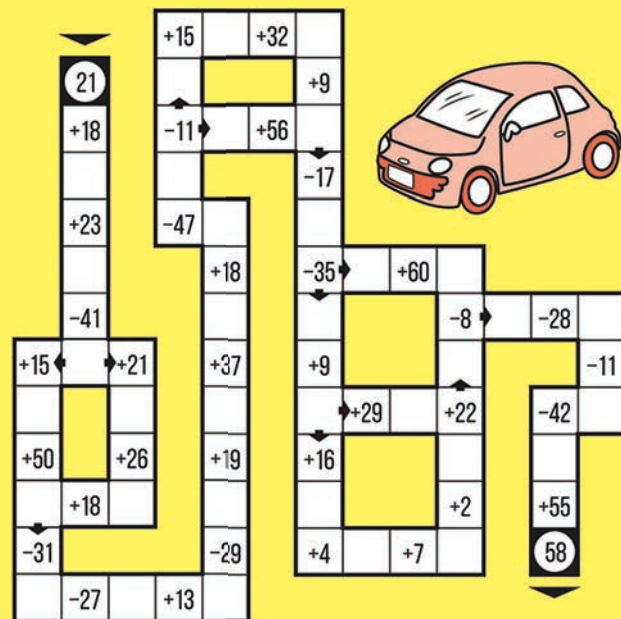
Мама с папой только улыбались и переглядывались.

– Хорошо, поиграйте во дворе, погода хорошая сегодня! А потом мы вместе поедем в лес на пикник! – предложил папа.

– Ура! – радостно воскликнул Никитка, а Даня смеялся и хлопал в ладошки. – Теперь у меня по-настоящему доброе сердечко, и мы с Даней всегда будем играть вместе.

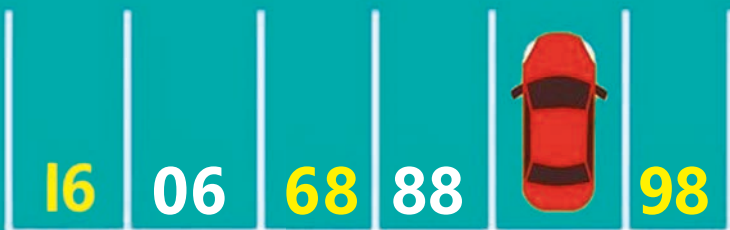
АРИФМЕТИЧНА ТРАСА

Пройди трасу, заповнивши пропуски в прикладах відповідно до результатів обчислень (використовуй числа від 1 до 100).

ЛОГИКА

Под каким номером ячейки припаркован автомобиль?

ПРОВЕДИ ЛИНИЮ ОТ КРОТА К ЕДЕ, НЕ ВЫХОДЯ ЗА КРАЯ ДОРОЖКИ.

РЕБУСЫ

ЦІКАВІ ФАКТИ

Голуб і горлиця

Голуби живуть у містах, лісах і степах по всьому світу, крім дуже холодних приполярних регіонів. Птахи родини голубових дуже різні: від скромного міського сизого голуба до яскраво розмальованих тропічних голубів. Маленьких пташок цієї родини називають горлицями.

Сизого голуба вперше приручили понад 5000 років тому на Середньому Сході. У віддалених гірських районах Європи трапляються дикі голуби. У населених пунктах можна побачити напівдиких голубів, які за своїм забарвленням схожі на сизого.

Голуби мають здатність знаходити дорогу до свого гнізда. Цю особливість здавна використовували для пересилання різних повідомлень. Голубина поштова служба функціонувала в багдадського султана ще 1150 року.

Більшість голубів, так само як лісовий голуб припутень, мостить не дуже охайні гнізда на деревах, де самки відкладають 1-2 яйця. У містах голуби гніздяться на карнизах будівель.

СКРИНЬКА ФАКТІВ

- Новогвінейський вінценосний голуб за розмірами майже такий, як індик.
- Білий голуб – символ миру. На малюнках традиційно зображують білого птаха, який несе оливкову гілку.

Ківі

Ківі – птахи, що живуть у вологих лісах Нової Зеландії. Зараз ці птахи дуже рідкісні, їх занесено до Міжнародної Червоної книги. У ківі довгий дзьоб, коротенькі сильні лапки і немає хвоста. Крила в цих птахів замалі для польоту й заховані під густим оперенням.

Ці нічні птахи вдень сплять у норах під землею, під корінням, у кущах. Ківі можуть швидко бігати, якщо їм щось загрожує, і захищатися міцними кігтями.

Майже всі птахи мають гарний зір, у ківі ж зір слабенький. Але на відміну від інших птахів, у ківі добре розвинений нюх. Це допомагає їм знаходити їжу. Ніздрі в цього птаха на кінчику дзьоба, це полегшує ківі пошуку земляних черв'яків, комах, насіння та ягід.

Совиний папуга (какапо) теж живе в Новій Зеландії. Цей птах не літає, тому його легко ловили коти й собаки, завезені людиною на острів. Зараз цей птах на межі зникнення і вважається найрідкіснішим птахом у світі.

СКРИНЬКА ФАКТІВ

- Дорослі ківі за розміром, як кури (0,5 м заввишки), і важать до 4 кг.
- Відкладають 1-2 яйця масою до 450 г (у 9 разів важче за куряче).
- Родичами ківі були гігантські вимерлі птахи моа.

А правда, що верблюди у своїх горбах запасують воду?

У горбі верблюда зберігається запас не води, а жиру. Живучи в пустелі, верблюди використовують накопичений жир для отримання енергії, якщо немає можливості напиться, але як тільки вона з'являється, випиває до **50 літрів** за кілька хвилин! У стінках його шлунка є кишені, що утримують воду, яка поступово випускається, коли є потреба. Жир, розщеплюючись у процесі реакцій травлення, як побічний продукт, виділяє багато води. Верблюд здатний випити за один раз до **190 літрів**, і він її запасує.

Існує два види верблюдів: арабський

верблюд, або дромадер, родом з Північної Африки, – у нього один горб – і бактріан, родом з Центральної Азії, у якого два горби.

Люди століттями використовували верблюдів у подорожах через пустелю як в'ючних тварин для перевезення вантажів або їздили на них верхи. Саме тому ця величезна і сильна тварина отримала назву «корабель пустелі». Верблюди можуть долати до **50 кілометрів** за день. Вони здатні переносити сильну спеку, перебування в пустелі: їхні широкі копита не провалюються в пісок, довгі вії і

заповнені волоссям ніздрі – чудовий захист від піску, що летить. Але найдивніше у верблюдів – це шлунок і горби жиру. На початку подорожі пустелею, коли верблюд ще добре харчується, його горб може важити **45 кг**. Наприкінці тривалого важкого переходу пустелею горб у верблюда практично зникає, на його місці залишається тільки порожня шкіра, що нагадує покриту шерстю повітряну кулю, з якої випущено повітря.

ПРИТЧА

Жил когда-то на Востоке человек, который разводил верблюдов. Всю жизнь он работал, а когда состарился, то позвал к себе сыновей и сказал: «Дети мои! Я стал стар и немощен и скоро умру. После моей смерти разделите оставшихся верблюдов так, как я вам скажу. Ты, старший сын, работал больше всех – возьми себе половину верблюдов. Ты, средний сын, только начал мне помогать – возьми себе третью часть. А ты, младший, возьми девятую часть».

Прошло время, и старик

умер. Тогда сыновья решили разделить наследство так, как завещал им отец. Они выгнали стадо на большое поле, пересчитали, и оказалось, что в стаде всего 17 верблюдов. И нельзя было разделить их ни на 2, ни на 3, ни на 9! Что было делать – никто не знал.

Кто-то им советовал следующее: «Владейте верблюдами сообща»; другие советовали продать верблюдов и поделить деньги; а некоторые люди считали, что завещание утратило свою законную силу, поскольку его условия не могут быть выполнены. Стали

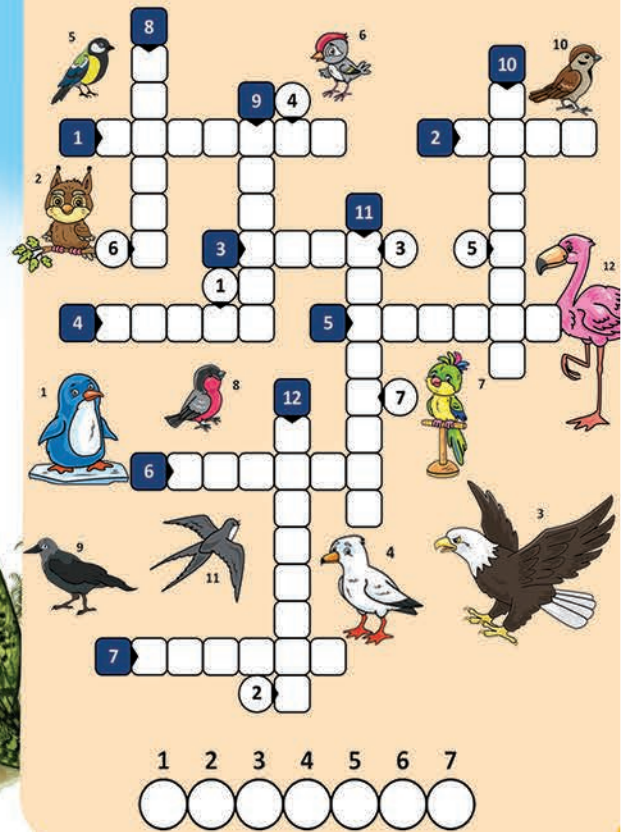
сыновья спорить, но так и не пришли к общему решению.

В это время ехал мимо путник на своём верблюде. Услышав крик и спор, он спросил: «Что случилось?» И сыновья рассказали о своей беде. Путник слез с верблюда, пустил его в стадо и сказал: «А теперь разделите верблюдов, как велел отец». И так как верблюдов стало 18, то старший сын взял себе половину, то есть 9, средний – треть, то есть 6 верблюдов, а младший девятую часть, то есть двух верблюдов. И когда они разделили таким образом стадо,

в поле остался ещё один верблюд, потому что 9, 6 и 2 – это и есть 17 верблюдов. А путник же сел на своего верблюда и поехал дальше. Так же и в нашей жизни важно уметь посмотреть на ситуацию с новой стороны, чтобы найти точки соприкосновения и договориться.

РОЗГАДАЙ КРОСВОРД

Знайди правильну відповідь.

$$\text{Penguin} + \text{Fox} = 10$$

$$\text{Deer} + \text{Deer} = 14$$

$$\text{Deer} - \text{Fox} = 6$$

$$\text{Penguin} + \text{Bird} = 14$$

$$\text{Bird} = ?$$

ВІДГАДАЙ ЗАГАДКИ, ЗАПИШИ ТА НАМАЛЮЙ ПРАВИЛЬНІ ВІДПОВІДІ.

Сонечко в траві зійшло,
Усмінулось, розцвіло.
Згодом стало біле-біле
І за вітром полетіло.

□ □ □ □

Сімсот соколят
На одній подушці
сплять.

□ □ □ □ □ □ □ □

У землі вона зростає
І брунатний колір має.
Її смажать і печуть,
Її варять і товчуть.

□ □ □ □ □ □ □ □

Стоїть півень на току
У червоному ковпаку.

□ □ □ □ □ □ □ □

Знайди лампочку.

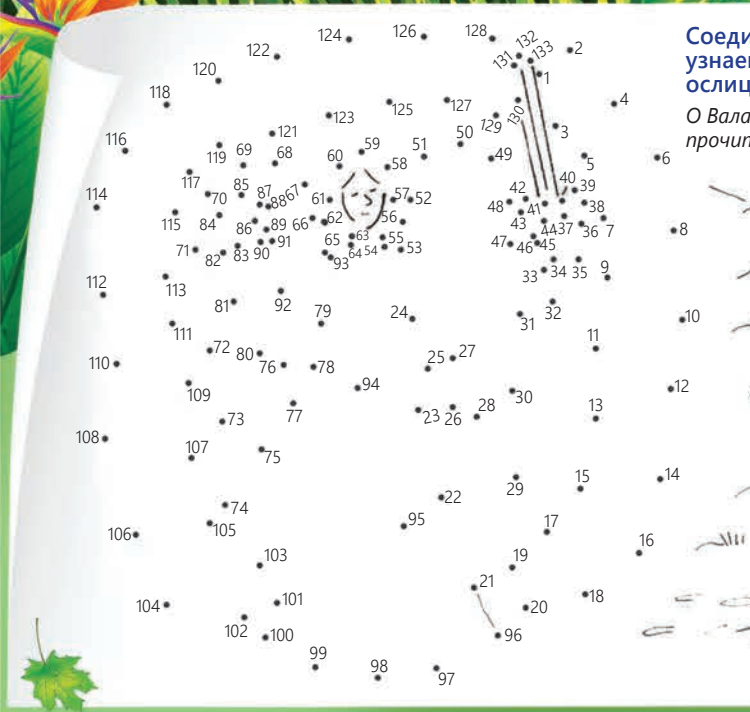
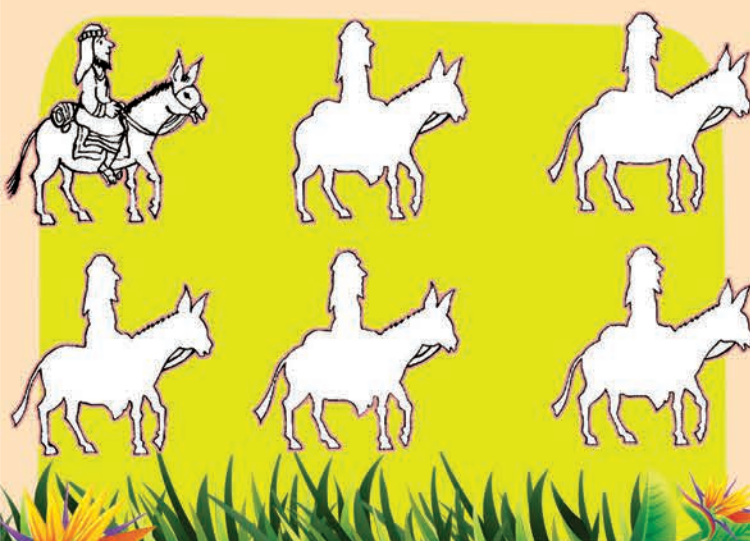

Яких речей не існувало 100 років тому?
Поміркуй і обведи їх.

Какой из пяти силуэтов
повторяет очертания
Валаама и его ослицы?

Раскрась!

Соединив точки по порядку, ты узнаешь, почему у Валаамовой ослицы такой испуганный вид.
О Валааме и его ослице ты можешь прочитать в Библии (Числа 22: 21-35).

Не бійся!

Небо спалахувало блискавками, грізно гриміло. За вікном лютував вітер, лив як з відра дощ.

— Ой, як мені страшно, — заплакала Галинка. Дівчинка була вдома сама: мама ще не повернулася від бабусі. Галинці стало страшно, адже поруч не було нікого. Раптом у неї промайнула думка, і їй аж почулося, немов ніжний голос промовив до неї:

— Не бійся, бо Я з тобою.

Галинка пригадала: ці слова вона читала з мамою вчора у Святому Письмі. Вона знала, що Бог не залишає тих, хто Його любить. Дівчинка стала на коліна й почала молитися. І страх відійшов від неї. Вона підвелася, витерла сльози й пішла прибирати у своїй кімнаті.

За якийсь час повернулася мама. Дізнавшись про все, вона промовила:

— Пам'ятай, доню, Бог може бути водночас скрізь.

— Але чому я Його не бачу? — здивовано запитала Галинка.

— Бог є невидимий і святий. Він перебуває в неприступному світлі. Навіть ангели, які стоять біля Нього, закривають свої обличчя крилами, бо не можуть дивитися на Його святість. І якби ми, люди, побачили Бога, то сліпуче світло засліпило б наші очі. Так само, як ти не бачиш ні повітря, ні вітру, ні запаху квітів, але відчуваєш їх, ти не можеш бачити Бога, але відчуваєш Його присутність. Якщо ти будеш любити Господа, звертатися до Нього і не чинити зла, то Він завжди буде поруч із тобою й допомагатиме в житті. Якщо ж ти будеш неслухняною, лінивою, нечесною, то Бог не перебуватиме з тобою, тому що Він святий і в Ньому немає зла.

Марійка Шевчук

Говорящая ослица

Может ли ослица говорить человеческим голосом? Ты скажешь, что в жизни так не бывает и разговаривать человеческим голосом животные не могут. Но для Бога нет ничего невозможного. Он может заставить ослицу заговорить, если Ему это угодно. Так и произошло однажды.

А случилось это давно на Востоке. Однажды моавитский царь Валак решил пригласить к себе пророка Валаама, чтобы тот произнес проклятие на Божий народ. Царь Валак очень боялся необычного многочисленного войска, которое Сам Господь вывел из Египта и теперь вел через пустыню и земли других народов в Ханаан. Израильский народ под руководством Моисея двигался к Обетованной земле, побеждая народы, которые встречались ему на пути. Теперь они приблизились к земле Моава, в которой царем был Валак.

Царь знал, что Израиль значительно превосходит его по силе, и он не мог нанести ему поражение в войне, поэтому решил обратиться к пророку Валааму, надеясь, что его проклятие будет иметь действительную силу.

Валаам жил в Месопотамии. К нему-то и отправились старейшины с подарками и просьбой от Валака. В те времена люди жили не так, как мы. Тогда не было ни современных средств связи — телефонов, компьютеров, Интернета, ни современных средств транспорта — машин, самолетов, поездов. Люди передвигались пешком или использовали обыкновенного осла.

В библейские времена осел был в каждом доме. Таким вот образом отправились послы моавитского царя к Валааму. Выслушав их просьбу, пророк решил спросить совета у Господа. Бог не позволил ему проклинать израильский народ, ибо Он решил благословить его. Валаам внял повелению Бога и отказался, но царь Валак увеличил вознаграждение.

Очень соблазнительной была награда за это дело.

Вновь спросив Бога, Валаам получил от Него указание говорить то, что будет угодно Богу.

Пророк отправился в дальнюю дорогу. Путь был долгим, но верная старая ослица была выносливой и никогда не подводила своего хозяина. Она неторопливо шагала по дороге, а на ее спине, мерно покачиваясь из стороны в сторону, сидел, погруженный в свои мысли, Валаам. Да, нелегкой была задача. С одной стороны — грозный запрет Всемогущего Бога израильтян, Который вывел их из Египта с множеством чудес, с другой стороны — проклятие и немалая награда за это. Сердце пророка склонилось к тому, чтобы все же произнести проклятие на израильтян, очень уж ему хотелось получить за это большую награду.

Но у Бога был другой план. Вдруг ослица остановилась, как вкопанная. И как ни погонял ее Валаам, ослица не желала двигаться с места. Валаам был ослеплен жадной жаждой богатства и поэтому не видел того, что видела его ослица, — посреди дороги, прямо перед ними, стоял ангел Господень с обнаженным мечом в руках. Ослица свернула было с дороги, чтобы обойти ангела, но ангел опять преградил ей путь. Ослица отпрянула в сторону и прижалась к каменной стене, которой был обнесен придорожный виноградник. Сидевший верхом Валаам ушиб ногу о стену и стал еще сильнее нахлестывать животное.

В третий раз ослица попыталась обойти ангела, но ангел снова оказался у нее на пути. Тогда она просто легла на землю и не вставала. Валаам был вне себя от ярости. Он стал жестоко избивать ослицу и вдруг с изумлением услышал, как она заговорила человеческим голосом:

— За что ты бьешь меня? Я всегда верно служила тебе. Разве когда-нибудь прежде я отказывалась повиноваться тебе?

И тут Бог раскрыл Валааму глаза, и он увидел, что перед ним стоит ангел Господень. Вид у ангела был очень грозный.

— За что ты бьешь ослицу, которая спасла тебе жизнь? Если бы она не остановилась, когда увидела меня, я бы убил тебя, а ее оставил в живых. Теперь можешь продолжать свой путь. Но, придя в Моав, говори только то, что я велю тебе говорить.

Придя в Моав и увидев огромный израильский стан, Валаам не смог произнести проклятия, он произнес благословение, причем трижды. Как ни хотелось Валааму получить все то золото и серебро, которое обещал ему царь, он не смел ослушаться Бога и говорил только то, что велел ему говорить ангел. Мы должны помнить: где бы мы ни находились, что бы мы ни делали — Бог видит и контролирует каждый шаг в нашей жизни.

З'ясуй, де чия парасолька.

ПІДБЕРИ ТІНЬ.

Знайди 10 відмінностей.

ЗАВТРАК МОРЯКА

Тебе понадобятся:

- 1 яйца – 2-3 шт.
- 2 твердый сыр – 50 г
- 3 красный перец – 1 шт.
- 4 маленькие шпажки или зубочистки
- 5 листья салата

1 Попроси маму отварить яйца. Затем остуди их в холодной проточной воде.

3 Очисти яйца и разрежь на две половинки.

2 Сыр нарежь тонкими ломтиками – это будет парус лодочки. Вместо сыра можно использовать огурец.

4 Сформируй парус из зубочистки и кусочка сыра. Вырежи из красного перца флажок и расположи его на верхушке паруса. Кораблик поставь на листья салата.

Приятного аппетита!

СКРОМНОЕ,
СМИРЕННОЕ СЕРДЦЕ

Встречали ли вы когда-нибудь человека, который любит хвастаться? У всех хвастунов есть одна общая любимая тема, на которую они могут без устали говорить часами. Вы уже догадались, о чем я? Да, вы правы, действительно, это они сами. Они просто обожают рассказывать всевозможные небывлицы о своей смелости, находчивости и прочих достоинствах.

Иногда мы встречаем других людей, которые, несмотря на свои способности и положение в обществе, продолжают оставаться скромными. Иногда они даже занимают высокие государственные посты. Одним из таких людей был Джордж Вашингтон, первый президент Соединенных Штатов Америки. Однажды генерал Вашингтон (в то время он еще не был избран на пост президента, а был главнокомандующим Континентальной армии) надел мундир без погон, оседлал коня и поехал в казармы, где жили его подчиненные-солдаты, чтобы посмотреть, как обстоят дела.

Это случилось задолго до того, как был изобретен фотоаппарат, а об Интернете и говорить нечего. Поэтому многие солдаты не узнавали в проезжавшем мимо них всаднике своего главнокомандующего. И неудивительно, ведь они не были знакомы с ним лично. Подъехав к казармам, Вашингтон застал нескольких солдат за тяжелой работой. Одна из крыш была частично разрушена, и для того, чтобы починить ее, нужно было поднять наверх огромную деревянную балку. Делалось это с помощью самодельного приспособления – лебедки.

Солдаты буквально выбились из сил, но им никак не удавалось справиться с тяжелой, неповоротливой балкой. Став свидетелем этой картины, генерал Вашингтон был удивлен, заметив капрала – командира подразделения, к которому принадлежали эти солдаты, праздно стоящим рядом с обессиленными людьми. Он не только ничего не делал, чтобы помочь своим подчиненным, но еще ругал их за, как он выразился, безделье и нерасторопность.

– Почему бы вам не помочь им? – глядя на капрала, вежливо спросил Вашингтон.

– Сэр, – рявкнул тот в ответ, – вы понимаете, что говорите? Это не моя обязанность, я здесь начальник!

Улыбнувшись про себя, генерал Вашингтон смиренно спустился с лошади и собственноручно помог солдатам затянуть непослушную балку на крышу. Они несказанно обрадовались помощи этого незнакомца и благодарили его от всего сердца.

Представьте себе их удивление, когда генерал, вновь обратившись к капралу, мягко сказал: «Если вам и в дальнейшем потребуется подобная помощь, обращайтесь ко мне, главнокомандующему армией США, я непременно приеду».

Солдаты были очень смущены и удивлены. Несложно представить, насколько стыдно в тот момент было их капралу, щеки которого приобрели багровый оттенок.

Джордж Вашингтон был скромным человеком, именно поэтому его любили простые люди и впоследствии избрали на пост президента своей страны.

Так пусть же в ваших сердечках поселятся такие качества, как смирение и скромность, проявляя их в общении с окружающими, вы подадите им хороший пример.

Чарльз Миллс
Порятунок у морі

«Вони нас не побачать, – вигукнув Майк, – а навіть якби і побачили, то не зупиняться під час такої бурі».

Ніколас не послухав свого друга й продовжував махати, не втрачаючи надії на те, що хтось на британському військово-морському танкері побачить його і почує відчайдушний клич про допомогу.

За день до цього Майк і двоє інших рибалок вирушили спокійним Середземним морем на пошуки гарного улову. Дорогою їх спіткав несподіваний шторм. Нищівний ураган потопив їхній корабель, і тепер здавалося, що гігантські хвилі знищать і їх. Саме тоді вони побачили вогні танкера. «Дивний об'єкт на воді, сэр, – оголосив черговий матрос, – схоже,

людина махає». Пролунав сигнал у машинному відділі, і капітан наказав: «Стоп!» Увімкнулися прожектори, судно розвернулося в їхній бік. Майк і Ніколас побачили канати, які їм кинули, і почули над головою підбадьорливі вигуки. За кілька хвилин вони були в безпеці.

Але на приреченому судні було троє рибалок. Третій був дуже слабким і не реагував на крики рятувальників. «Я йду за ним», – вигукнув капітан. Він і ще один моряк стрибнули в обійми хвиль, знайшли знесиленого потерпілого й підняли його на борт. «Жоден моряк у королівському військово-морському флоті не боїться ризику, коли життя іншої людини під загрозою», – сказав хоробрий командир своїм людям.

Веселый English

Bathroom accessories Ванные принадлежности

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

TASK 2

Make the list of words you have learned. Write down the words according to their numbers. Составь список слов, которые ты выучил. Запиши каждое слово в соответствии с его номером.

WORD LIST

1	toilet paper
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	

Search the words and subscribe every picture. Найди необходимые слова и подпиши картинки.

shampoo

Q	R	T	O	W	E	L	S	T	V
V	U	O	K	R	T	N	O	O	W
B	K	O	S	S	O	E	A	O	T
A	S	T	U	S	I	W	P	T	X
T	P	H	Z	H	L	A	B	H	M
H	O	P	S	O	E	S	T	B	I
T	N	A	H	W	T	H	O	R	R
U	G	S	A	E	P	B	I	U	R
B	E	T	M	R	A	A	L	S	O
J	B	E	P	W	P	S	E	H	R
E	L	J	O	T	E	I	T	E	P
L	S	X	O	A	R	N	T	W	Q

sponge

soap

toilet paper

towel

toothbrush

shower

mirror

washbasin

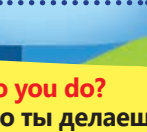
toothpaste

toilet

bathtub

shampoo

TASK 3

TASK 4

Do the crossword. Реши кроссворд.

TASK 5

Write about your usual morning. What do you do?
Как ежедневно проходит твое утро? Что ты делаешь, когда просыпаешься? Напиши.

Every morning I get up at ____ o'clock. Then I go to the

bathroom. I come up to _____ and wash my face

with _____. I don't like to take _____ in

the morning, so I take _____ and _____

and brush my teeth. If water has left on my face, I use

_____. After that I look in _____ and do my

hair. Now I'm ready to have a breakfast and go to school.

НАУКОВІ ЦІКАВИНКИ

1957 р.

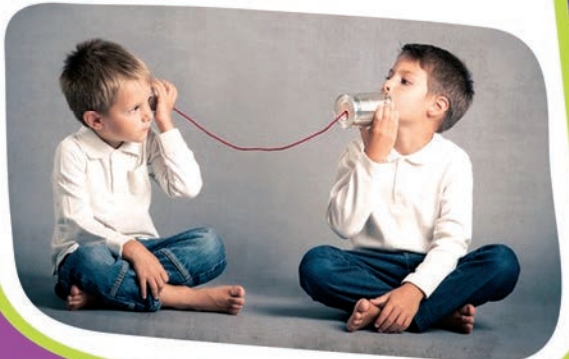
ЯК І КОЛИ ВИНИК МОБІЛЬНИЙ ТЕЛЕФОН

Ідея створення мобільних апаратів для зв'язку виникла у військових у середині ХХ століття. Особливість такого пристрою була в тому, що його можна було розмістити лише в автомобілі. Звісно, інженерів можна зрозуміти, адже носити апарат вагою 40 кг навряд чи хтось погодився б. Але прогрес не стоїть на місці. І до 70-х років минулого століття такі мобільні телефони стали значно «легшими» і зупинилися на позначці 12-14 кг. Проте їхнє живлення, як і раніше, було прив'язане до бортових систем автомобіля.

ДОСЛІДИ

САМОРОБНИЙ ТЕЛЕФОН

Необхідно взяти два стакани, пробити в них по одній дірці в дні. Між стаканами протягнути нитку та закріпити її кінці вузликами зсередини «динаміків». Головне правило: коли два учасники «телефонної розмови» розходяться в різні кінці, нитка має бути натягнутою, і ви не повинні доторкатися, коли тримаєте «динаміки». Телефон готовий! Нитка виступає провідником звукових хвиль, і звук проходить по нитці дуже швидко. Тому ми чуємо усе сказане навіть за кілька десятків метрів.

ПЛИВУЧИЙ ЦИТРУС

А чи знали ви, що якщо занурити неочищений лимон чи апельсин у посудину з водою, він не потоне? Але якщо очистити його від шкірки, він одразу опуститься на дно. У чому секрет?

Шкірка цитрусу менш щільна, ніж сама серцевина, тому містить багато повітря, яке і дозволяє фруктові виринати на поверхню води.

ПЕРШИЙ МОБІЛЬНИЙ ТЕЛЕФОН

У 50-х роках компанія Моторола славила своїми переносними радіостанціями, але про стільникові телефони навіть і мови не було. Проте в компанію прийшов молодий інженер — Мартін Купер, і 1967 року відділ під його керівництвом випустив перші портативні рації, які почала використовувати поліція Чикаго. А майже через 20 років роботи в компанії Мартін Купер зрозумів, що може створити порівняно невеликий стільниковий телефон. Розробка пристрою тривала рік. Випробування першого стільникового телефону відбулося 3 квітня 1973 року. Для цього на 50-поверховому будинку в Нью-Йорку була змонтована перша базова станція. Вона могла обслужити до 30 абонентів. Сам перший стільниковий телефон, створений Мартіном Купером, називався DynaTAC і важив 1,15 кг. На його передній панелі розташовувалися 12 клавіш, 10 з яких були цифровими, а дві — для виклику і припинення розмови. Ні дисплея, ні додаткових функцій не було.

Мартін Купер з першим стільниковим телефоном

Це був справжній триумф і компанії Моторола, і Мартіна Купера. Тільки після випробування і прес-конференції розробники та інженери зрозуміли, що ними була здійснена справжня революція у сфері комунікацій.

Масове виробництво і продажі DynaTAC 8000X почалися через 10 років після здійснення першого дзвінка. Апарат важив 800 г, працював на одному заряді акумулятора близько 1 години, мав одну мелодію, міг зберігати до 30 телефонних номерів. Його вартість становила 4000 доларів!

Motorola DynaTAC 8000X

З тих далеких часів мобільний телефон зазнав безліч змін і зараз цей апарат вагою близько 100 г дозволяє телефонувати й надсилати

повідомлення, слухати радіо та музику, фотографувати і знімати відео, спілкуватися по Інтернету і багато іншого. Такий маленький пристрій вже став звичним кишеньковим комп'ютером.

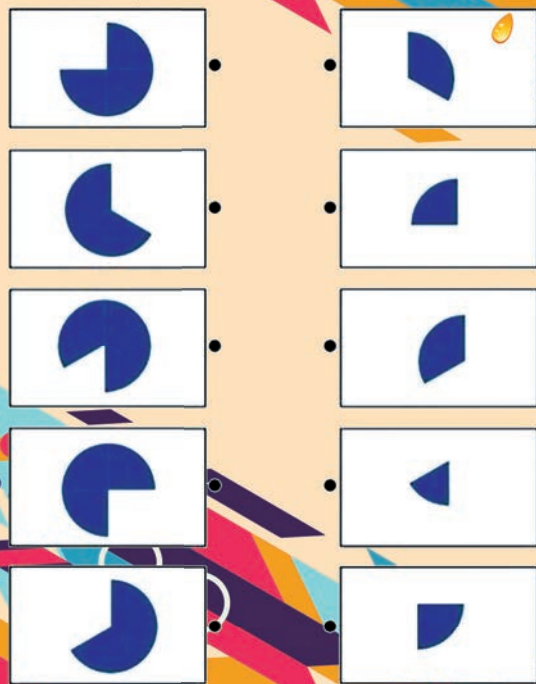
ВОДА, ЩО САМА ПЕРЕМІЩАЄТЬСЯ

Якщо поставити одну посудину з водою на підставку, іншу — порожню — розмістити трішки нижче, а в них занурити кінцями смужку тканини, то згодом вода переміститься з однієї посудини в іншу.

Усе це завдяки так званому капілярному ефекту. Вода переміщається «канальцями» тканини не лише згори вниз, але й у зворотному напрямку.

Соедини недостающие частицы с геометрической фигурой.

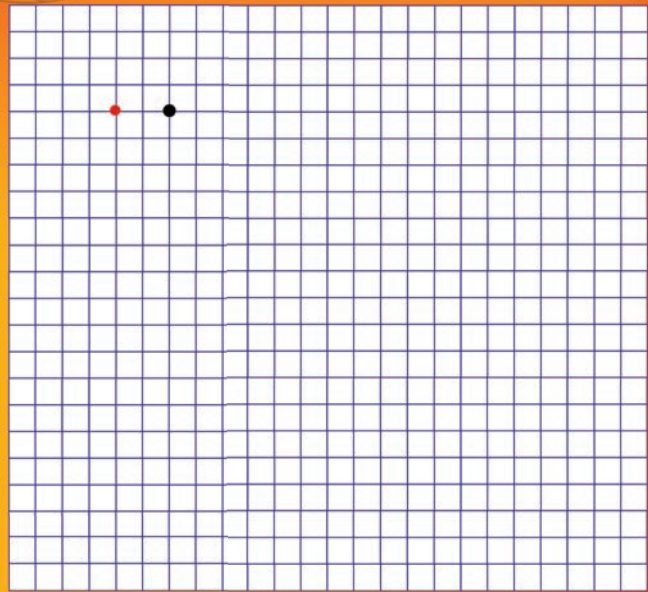
РОЗФАРБУЙ ФРАГМЕНТИ З КРАПКОЮ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ, ПРО ЩО БАБУСЯ НАГАДАЛА ОЛЕНЦІ.

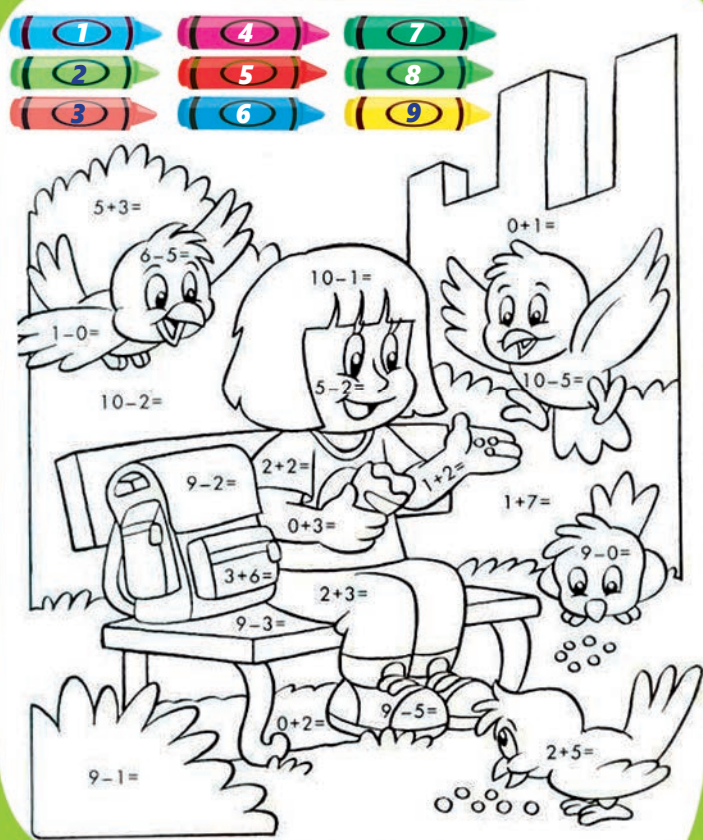
МАТЕМАТИЧНИЙ ДИКТАНТ.

1→ 1↑ 4→ 1↑ 1← 5↓ 1→ 1↑ 1→
1↑ 2→ 1↓ 1→ 1↓ 1→ 5↓ 1→ 1↓
2→ 1↓ 3← 1↑ 1← 1↑ 1← 2↑ 1←
3↓ 1→ 1↓ 5← 1↑ 2→ 1↑ 1→ 1↑
2← 2↑ 2← 1↓ 1← 2↑ 1→ 3↑ 2←
1↑

Кенгуру

РОЗВ'ЯЖИ ПРИКЛАДИ І РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ДОПОВНИ
МАЛЮНОК І
РОЗФАРБУЙ
ЙОГО

ФИЛВОРД «ОСЕНЬ»

У	В	Ь	Й	З	О	Н	Т	Х	Я	Д	О	Ю		
Г	Ж	Е	Л	У	Х	В	Ш	Ы	Б	К	Г	Ж	Д	Ь
Т	Ц	Т	Я	Р	Ф	Л	И	С	Т	О	П	А	Д	Э
У	Ч	Е	М	О	А	Н	Ц	Л	У	Ф	С	Н	О	Г
Д	А	Р	Ф	Ж	Ь	О	В	Ч	Ж	И	Щ	Р	П	Е
Ф	Б	Т	Л	А	Ю	Ч	Э	У	Ю	Н	О	М	Ы	К
В	Э	Й	Щ	Ь	Г	Р	И	Б	Ы	Э				

1. По полю рыщет,
Поёт да свищет.

(дзвэр)

2. Серая вата
Плывёт куда-то.
Чем вата ниже,
Тем дождик ближе.

(еулу)

3. Кто всю ночь
По крыше бьёт
Да постукивает,
И бормочет, и поёт,
Убаюкивает?

(луджэ)

4. Написал художник кистью
Яркой осени красу.
Что за дождь из жёлтых листьев
Ветры по лесу несут?

(дзеполу)

5. Всё, что весной в землю
бросили,
В стократ нам возвратится
осенью.

(ежорд)

6. Сто один брат,
Все в один ряд
На поле связаны стоят.

(ичон)

7. Среди осенней желтизны
Они, конечно, не видны.
Шапочки да ножки –
Вот и все Ермошки.

(игид)

8. Лежат на дороге –
В них промоchiшь ноги.

(ижлу)

9. Из дома в дождь
Спокойно вышел –
Над головой
Держу я крышу.

(инос)

10. Вот день становится короче,
Она ж длиннее и длинней.
И, к сожаленью, между прочим,
Всё холодней и холодней.

(чон)

А ТИ ЗМОЖЕШ?

Фей Рая-Норман

– А ти зможеш влучити каменем у той ліхтар? – запитав Браян, коли ми поверталися додому зі школи.

– Не знаю, – промовив я. – Мій тато знає містера Андерсона, який проживає тут. І взагалі я пообіцяв мамі прибрати сьогодні в гаражі.

– Годі тобі... Ти що, перелякане курча?

– Ні, – відповів я обурено. – Мені час іти, ось і все.

– Гаразд, побачимось завтра, – Браян побіг далі.

Я почувався самотнім. Мій найкращий друг Тоні переїхав цього року до іншого міста, а Браян оселився в його будинку. Ми швидко потоваришували, але він не був схожий на Тоні. Інколи Браян спонукав мене до скоєння недобрих вчинків. А коли я відмовлявся, він зневажливо до мене ставився, так само, як це було щойно.

Наступного ранку Браян стояв на зупинці шкільного автобуса разом з двома старшими хлопцями. Коли я привітався з ним, він просто повернувся до мене спиною, усміяючись мене ігноруючи. Як мене це образило! «Гаразд, – подумав я, – нехай буде так». Але протягом усього дня мені було важко зосередитися на навчанні. Я постійно думав про Браяна та його нових друзів. Моє серце кралялося!

«Вчорашня пропозиція ще в силі?» – написав я записку й передав Браяну, поки учитель повернувся до нас спиною. Він відірвав погляд від записки і стверджувально кивнув. Вийшовши з автобуса, я вже з каменем у руці крокував у напрямку до ліхтаря. Сумніви непокоїли мене. «А ти зможеш?..» – лунало десь у глибині душі. Я кинув камінь. Ліхтар розлетівся на тисячі маленьких уламків.

«Непогано», – промовив Браян. Я тішився, що він знову зі мною розмовляє.

– А ти зможеш розбити інший ліхтар? – запитав я Браяна. За мить він жбурнув камінь і розбив наступний ліхтар. Прямуючи дорогою вгору, він схопив ще один камінь і розбив вікно в гаражі.

– Круто! – захоплювався його я, і Браян вже не міг зупинитися. Він продовжував розбивати вікна, а я просто спостерігав за цим і сміявся. За кілька хвилин я усвідомив, що хтось міг почути звук розбитого скла або помітити нас.

– Ходімо, Браяне, – наполягав я.

Аж раптом відчинилися вхідні двері.

– Агов, хлопці! – закричала місіс Андерсон. – Припиніть негайно!

– Біжімо! – вигукнув Браян. Ми бігли щодуху вздовж вулиці, доки не дісталися безпечного місця.

– Фух! – задихавшись, промовив я. – Як думаєш, вона нас помітила?

– Ні. Не турбуйся про це. Завтра побачимось.

Але ввечері за прийомом їжі моя уява змалювала жахливу картину: працівники поліції стукають у наші двері й арештовують мене. Моя улюблена справа вже не приносила ніякого задоволення. Раптом пролунав дзвінок у двері.

– Стівене, – покликав мене тато. – Містер Андерсон хоче тебе бачити.

«О, ні! Тільки не це!» – подумав я. Повільно підвівшись з-за столу, я пішов до дверей. Моє серце билося так швидко, що ледь не вистрибнуло з грудей.

– Привіт, Стівене, – промовив містер Андерсон. – Сьогодні, повертаючись зі школи, двоє хлопців розбили мої ліхтарі та всі вікна гаража. Моя дружина сказала, що вони приблизно твого віку, але їй не вдалося розгледіти їх. Ти знаєш щось про це?

«Фух, полегшення. Я в безпеці», – подумав я і, сподіваючись, що він мені повірить, відповів: «Хм... Ні, вперше чую».

– Що ж, якщо ти щось дізнаєшся, повідом мені, будь ласка. Як так можна – завдавати шкоди людям і руйнувати те, над чим я так багато працював? Тієї ночі я не міг спати. Я згадав, з якою гіркотою та болем у серці містер Андерсон говорив про завдану шкоду та збитки. Докори сумління не

давали мені спокою, я повинен зізнатися у скоєному. Але ж Браян тоді розлютився! Наступного ранку ми зустрілися з Браяном у школі.

– Стівене, чув новини? Учора ввечері працівники поліції говорили з сусідськими дітьми про те, що трапилося в Андерсонів, – шепотів він мені на вухо.

Мої очі розширилися. Я розповів Браяну про візит містера Андерсона до мене додому. – Не хвилюйся, – заспокоював мене друг, – нас ніхто не запідозрить.

Але я не міг позбутися почуття провини. Відмовившись від вечері, я пішов до своєї кімнати, занурившись у роздуми. «Стівене, що трапилося?» – запитав тато. Розповісти татові про скоєне було найважчим у світі. Його обличчя виражало смуток і розчарування.

– Що плануєш із цим робити? – запитав тато.

– Ну, було б добре зізнатися у всьому й попросити пробачення в сусідів, – відповів я. І вже за кілька хвилин я стояв перед їхніми дверима. О, який сором! Мені хотілося, щоб якийсь величезний орел забрав мене звідси й поніс далеко-далеко.

Зізнавшись у всьому, я відчув, як величезний тягар зник з моєї душі. Я позбувся почуття провини, хоч і довелося розповісти про Браяна. Як покарання містер Андерсон доручив мені роботу на подвір'ї та в саду, але я був радий, що батькам не доведеться оплачувати збитки. Браян зі мною після цього не розмовляв.

Андерсони і з ним говорили, проте він заперечував свою провину. Одного вечора я проїжджав на велосипеді подвір'я Андерсонів і помітив Браяна, який рвав бур'яни. Наші погляди зустрілися, і за мить ми вже усміхалися одне одному.

Наша дружба відновилася, але про минуле ми більше не згадували. Знаю тепер одне: якщо хтось спонукає мене до поганих вчинків, я не боюся сказати: «Ні».

Іщенко Артем

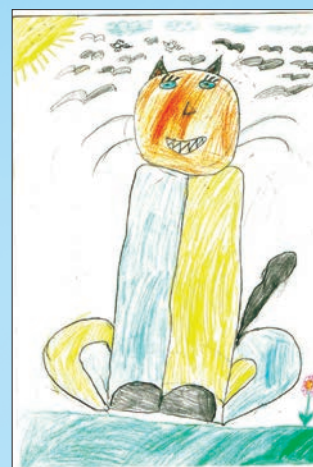
Кот Ліда

Мамаджанова Каріна

Дусь Вероніка

Луцкіна Настя

Козачкова Люда

Возняк Андрій

Кордилевський Єгор

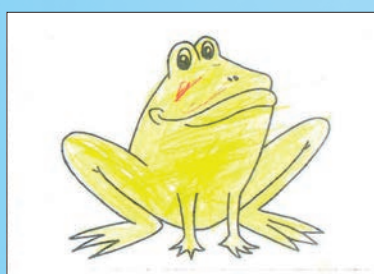
Будюк Яна

Осійчук Андрій

Полегенько Настя

Кузьменко Рома

Осійчук Ілона

Суханюк Артем

Деркач Аліна

Ярош Альона

Пригоди Марка 20:50 ПН СР ПТ

Пізнавальні історії для дітей з іграшками LEGO, Playmobil

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ ASTRA 4A

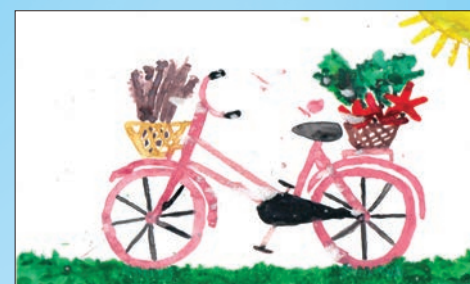
SMART TV LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ ВАШОГО МІСТА

НА МОБ.ДОДАТКАХ IOS, ANDROID

Бушинський Богдан

Ільков Іванка

Чухрала Адріан

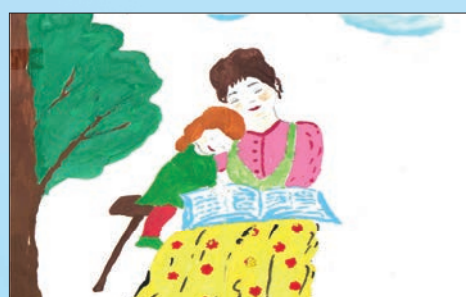
Колош Полліанна

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Дробаха Ю.

Козінова Аня

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua

